

Arrest

nr. 241 524 van 28 september 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 24 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 maart 2020 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 juli 2019 legden verzoeker en I.J.V.P., een vrouw met de Belgische nationaliteit, een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de gemachtigde van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

1.2. Verzoeker diende op 6 september 2019, in functie van zijn geregistreerd partnerschap met I.J.V.P., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

Ingevolge deze aanvraag werd door de gemachtigde van de burgemeester van Antwerpen een bijlage 19ter opgesteld.

1.3. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 2 maart 2020 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 6 maart 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 6.09.2019 werd ingediend door:

*Naam: [S.]
Voornaam: [K.]
Nationaliteit: Guinee
[...]*

om de volgende reden geweigerd.

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn wettelijk, geregistreerde partner, de genaamde [V. P., I. J.] [...] van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

Als bewijs van inkomen van de referentiepersoon werd een schrijven dd. 26.11.2019 van de advocaat van betrokkenen voorgelegd. Uit dit schrijven blijkt dat de referentiepersoon een ouderdomspensioen geniet van 1114,12 euro per maand. Het begeleidend schrijven dat werd voorgelegd betreft een verklaring op eer door betrokkenen hun raadsman, gezien dit niet gestaafd werd met een officieel document van bvb attest van de pensioendienst. Deze zagezegde bestaansmiddelen kunnen dan ook niet in overweging worden genomen.

Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidig netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Een behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is hierbij overbodig. Er werd immers onvoldoende informatie verstrekt over het inkomen van de referentiepersoon. De toetsing of aan de voorwaarden is voldaan, kan bijgevolg niet gebeuren.

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 40ter en 42 § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“2.1.1. Dat conform artikel 40ter Vw. de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, welke ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon.

Dat overeenkomstig artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen te worden overgemaakt :

“ 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”

Dat artikel 52, §3 en 4 Vreemdelingenbesluit voorts stelt dat wanneer binnen een termijn van drie maanden de nodige stukken niet werden overgemaakt, de gemeente een bijlage 20 kan uitvaardigen, terwijl wanneer wel alle wettelijke voorziene documenten werden overhandigd, de aanvraag gezinshereniging aan de Dienst Vreemdelingenzaken wordt overgemaakt :

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Het feit dat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker door de stad Antwerpen werd overgemaakt, toont bijgevolg aan dat verzoeker alle nodige bewijsstukken had geleverd (waaronder dus ook het bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon).

Dat dit ook blijkt uit de bijlage 19ter die aan verzoeker op 6 september 2019 werd overhandigd en waarop duidelijk vermeld werd :

“(x) Daarnaast heeft de betrokkene de volgende documenten overgelegd : bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg (), verklaring van wettelijke samenwoning, betalingsbewijs federale bijdrage (evt. rekeninguittreksel/stortingsbewijs + stempel post).*

(x) De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 06/12/2019 de volgende documenten over te leggen : bewijs 2 jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag, bewijs samenwoning 1 jaar of bewijs twee jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag, bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familieleden, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte” (stuk 2).

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte stelt dat verzoeker niet aan de voorwaarden zouden voldoen om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat verweerder geen zicht zou hebben op de inkomsten van de referentiepersoon.

Verzoeker zou – volgens verweerder althans – immers enkel een schrijven hebben voorgelegd van zijn raadsman waaruit blijkt dat verzoekers partner een ouderdomspensioen zou genieten van 1.114,12 EUR per maand. Een dergelijke verklaring op eer (?) van verzoekers raadsman zou echter niet in

overweging kunnen genomen worden en verzoeker zou een officieel document moeten hebben voorgelegd.

Verzoeker heeft echter een bankafschrift van de rekening van zijn wettelijke partner voorgelegd waaruit blijkt dat zij een pensioen geniet van 1.114,12 EUR per maand (stuk 4). Dit stuk werd door verzoeker voorgelegd aan de stad Antwerpen bij zijn aanvraag gezinshereniging op 6 september 2019, zoals ook in de bijlage 19ter vermeld werd (stuk 2).

Het schrijven van de raadsman van verzoeker dateert immers pas van 26 november 2019, terwijl de bijlage 19ter opgemaakt werd op 6 september 2019 en reeds vermeld dat verzoeker het bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon heeft voorgelegd (stuk 2).

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd is, waar gesteld wordt dat verzoeker de voldoende bestaansmiddelen in hoofde van de Belgische referentiepersoon enkel aangetoond heeft door een schrijven van zijn raadsman dd. 26 november 2019, terwijl verzoeker reeds op 6 september 2019 een bewijs heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zijn wettelijke partner van de FPD (federale pensioendienst) een pensioen ontvangt van minstens 1.114,12 EUR per maand.

Dat de motivering van verweerder om tot een dergelijk besluit te komen, echter flagrante fouten inhoudt en door verweerder helemaal geen rekening werd gehouden met alle door verzoeker voorgelegde documenten, waardoor de bestreden beslissing foutief gemotiveerd is en tevens een schending inhoudt van artikel 40 ter Vw., artikel 52 Vreemdelingenbesluit en de artikelen 2 en 3 Wet 29 juli 1991, evenals een schending van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.2. Dat in casu, door geen rekening te houden met het door verzoeker voorgelegde bewijs van inkomsten van Mevrouw [V.P.], verweerder immers ook de zorgvuldigheidsplicht, evenals het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Immers, dit begin van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert bovendien dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat verweerder, door het attest in kwestie te negeren, dan ook schromelijk is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht!

Het redelijkheidsbeginsel vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, m.a.w. dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. M.a.w. men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk

genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar wel het oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS, 20 september 1999, nr. 82.301).

Dat de bestreden beslissing manifest onredelijk is, nu verweerder het door verzoeker voorgelegde inkomstenbewijs van de referentiepersoon volledig genegeerd heeft en bovendien een beslissing heeft genomen die indruist tegen alle redelijkheid, in acht genomen de voorgelegde stukken.

Niettegenstaande verzoeker het bewijs van de inkomsten van de referentiepersoon heeft geleverd en verzoeker ook het bewijs heeft dat hij dit stuk heeft toegevoegd aan zijn aanvraag gezinshereniging (zie bijlage 19ter, stuk 2), stelt verweerder in alle onredelijkheid dat de voldoende bestaansmiddelen enkel werden aangetoond aan de hand van een schrijven van verzoekers raadsman.

Dat er naast een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dan ook sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg dient vernietigd te worden.

2.1.3. Dat de bestreden beslissing opmerkt dat op basis van de voorgelegde bewijzen verweerder geen zicht heeft op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon, zodat er niet afdoende beoordeeld kan worden of de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt en het aan verzoeker toekomt zijn aanvraag te actualiseren, zodat bijgevolg ook geen behoefteanalyse kan gemaakt worden.

Verzoeker heeft het bewijs van de inkomsten van zijn partner voorgelegd en was ervan overtuigd dat deze verweerder zouden toelaten een berekening te maken van de maandelijkse inkomsten van het gezin van de referentiepersoon.

Indien verweerder van mening was dat de voorgelegde documenten onvoldoende waren (volgens verweerder werd enkel een brief van de raadsman van verzoeker neergelegd als bewijs van de inkomsten, quod non), diende hij minstens navraag te doen bij verzoeker en hem uit te nodigen bijkomende stukken voor te leggen.

Verweerder heeft dit evenwel nagelaten en is bij de behandeling van het dossier van verzoeker dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze te werk gegaan.

Temeer daar verweerder op de hoogte was van het feit dat verzoeker reeds op 6 september 2019 het bewijs had geleverd van de voldoende bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, zoals vermeld werd op de bijlage 19ter (stuk 2).

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarderen en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat dit in casu niet gebeurd is.

Verweerder heeft dan ook nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker, hem te horen of minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hem aan te schrijven of uit te nodigen bijkomende stukken voor te leggen.

Verweerder beschikte dan ook niet over alle relevante elementen om met kennis van zaken de bestreden beslissing te kunnen nemen, waardoor de beslissing bijgevolg niet zorgvuldig werd voorbereid.

Dat er dan ook sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

2.1.4. Artikel 42 §1, tweede lid Vw. bepaalt het volgende :

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

Dat ook uit deze bepaling blijkt dat verweerder de betrokken vreemdeling dient uit te nodigen om de nodige stukken voor te leggen.

Bovendien diende verweerder een behoefteanalyse door te voeren, wat niet gebeurd is, nu verweerder motiveert dat hij hiervoor niet over de nodige stukken beschikte.

Waar verweerder verzoeker diende te horen of minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek diende aan te schrijven, had verweerder wel degelijk de mogelijkheid om een behoefteanalyse uit te voeren.

Verweerder beschikte immers over het bewijs van de inkomsten van de referentiepersoon en diens huur[co]ntract, zodat verweerder wel degelijk een ruwe behoefteanalyse kon doorvoeren.

Verzoeker werd echter op generlei wijze uitgenodigd om bijkomende bewijzen, nodig voor het voeren van de in artikel 42 §1, tweede lid Vw. voorziene behoefteanalyse door te voeren.

Dat verweerder derhalve geenszins zonder een voorafgaande uitvoering van een behoefteanalyse de aanvraag van verzoeker tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie mocht weigeren.

Verweerder laat al evenzeer na in de bestreden beslissing te motiveren waarom geen uitnodiging aan verzoeker werd verstuurd om bijkomende documenten voor te leggen of hij op enige andere wijze gevraagd werd de nodige stukken aan te voeren..

Dat er dan ook sprake is van een schending van artikel 42 §1, tweede lid Vw. en een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

Dat de bestreden beslissing hieraan geenszins voldoet en dan ook vernietigd dient te worden.

2.1.5. Dat verzoeker – ten overvloede – verwijst naar het arrest Chakroun van het Europese Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010, <http://curia.europa.eu/juris/document/docuemnt.jsf?text=&docid=82677&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=1109488>) waar de Nederlandse overheid een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de financiële middelen van de betrokkene lager waren dan het bedrag dat vereist was door de Nederlandse wet. Het Hof van van Justitie oordeelde dienaangaande dat:

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de

situatie van iedere aanvrager. Deze uitleg vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld”.

De inkomensnorm die bepaalt wordt door de Vreemdelingenwet, geldt dan ook enkel als een referentie-bedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging (of verder verblijf) wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

In casu had verweerder moeten oordelen of de referentiepersoon van verzoeker, in aanmerking genomen haar inkomsten en behoeften, verzoeker kan onderhouden met haar inkomen. Nu verweerder alleen geoordeeld heeft dat het niet mogelijk is aan de hand van de voorgelegde documenten te beoordelen of de Belgische referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt, zonder de individuele omstandigheden nader te beoordelen, is de bestreden beslissing strijdig met de artikelen 40ter juncto artikel 42, 2e lid Vw. en is zij onvoldoende zorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd.

2.2. De Raad stelt vast dat een ambtenaar van de administratieve diensten van de stad Antwerpen op 6 september 2019 in de bijlage 19ter, het document dat verzoeker werd afgegeven als bewijs dat een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie werd ingediend, uitdrukkelijk heeft vermeld dat verzoeker een *“bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg”* heeft overgelegd.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing evenwel aangegeven dat *“als bewijs van inkomen van de referentiepersoon”* slechts een schrijven van verzoekers raadsman dat dateert van 26 november 2019 werd overgemaakt en dat dit schrijven op zich niet als een echt bewijsstuk kan worden aanvaard aangezien het *“niet gestaafd werd met een officieel document”*. Verweerder is derhalve voorbijgegaan aan het feit dat de ambtenaar die een eerste reeks bewijsstukken die verzoeker op 6 september 2019 neerlegde in ontvangst nam schriftelijk bevestigde dat wel degelijk een bewijs inzake de bestaansmiddelen van de vrouw die verzoeker wenst te vervoegen werd neergelegd. Hij heeft dan ook nagelaten een bewijsstuk bij het nemen van de bestreden beslissing te betrekken. De vaststelling dat dit bewijsstuk onmogelijk het rekeninguittreksel kan zijn dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, aangezien dit verwijst naar een geldstorting op 23 september 2019, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Er kan slechts worden besloten dat verweerder de verplichting om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding heeft miskend.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK